

δυστυχούς τελετάρχου ιδόντος ἑαυτὸν καταδεδικασμένον οὕτως. Ἐβρίφη εἰς τοὺς πόδας τοῦ πάπα λέγων, ὅτι δὲν ἤθελεν ἐγερθῆ, ἐὰν ἡ Αὐτοῦ Ἀγιάτης δὲν ἐκέλευε νὰ ἐκβάλωσιν αὐτὸν τοῦ ἄδου, ὅπερ ἦν τὸ ἀναγκαϊότερον· τὴν δὲ τιμωρίαν, ἧς ἦν ἄξιος ὁ ζωγράφος διὰ τὴν φρικώδη ταύτην ἱερουσιάν, ὁ Βιάγιος

ἀνέθετε καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀμεροληψίαν τοῦ Ἀγίου Πατρός.

— Κύριε Βιάγιε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος Γ', ὅσον ἡ δύνατο σοβαρώτερον, ἤξεύρετε ὅτι ἔλαβον παρὰ Θεοῦ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐν τῷ ἄδῃ· μείνατε λοιπὸν ἐκεῖ.

(Γ. Κ.)

ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ, ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ.

Τὸ ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον τῶν Συρακουσῶν, ἦτον. ὡς εἶπεν ὁ ἀδβᾶς Σαιντ Νδν, ὠκοδομημένον ἐπὶ ἀνίσου ἐδάφους, κειμένου ἐξ ἡμισείας ἐπὶ κεκομμένου βράχου καὶ ἐπὶ μεγάλων λίθων μὲ θολωτοὺς διαδρόμους· εἶχε δὲ σχῆμα ἐπίμηκες εἰς τὴν μεγαλητέραν διάμετρον καὶ συνεσταλμένον εἰς τὴν μικροτέραν· θεωρῶν τις τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ἤθελε τὸ ἐκλάβει ὡς ἐγερθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὡς τὸ τοῦ Τάραντος, πρὸς μόνην τῶν ἀποίκων τὴν χρῆσιν. — Οὐχὶ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀμφιθεάτρου τούτου, προσθέτει ὁ αὐτὸς, ἀπαντῶνται τὰ ἐρείπια ἄλλου τινός, τοῦ θεάτρου τῶν Συρακουσῶν, τὸ ὁποῖον καὶ τοι ἠφανισμένον ἐντελῶς, παρίσταισι θέαν θαυμασιωτέραν.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα σωζόμενα λείψανα δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὠκοδομήθη διὰ τῶν μεγαλειτέρων φροντίδων· ἐπίσης παρατηρεῖται ὅτι ἐκάστη βαθμὶς ἦτο λελαξευμένη εἰς τὸ βάθος του, ὥστε εἰς τὴν ἄκραν ἐκάστου λίθου ἐσχημάτιζτο τρόπον τινὰ κράσπεδον ἐφ' οὗ ἐστήριζον τοὺς πόδας των καὶ δὲν ἠνόχλουν τὸν κατωτέρω καθήμενον. Πέριξ τοῦ θεάτρου περιέκειντο θεωρεῖα κυκλωτέρως ἐκτισμένα, ὧν φαίνονται εἰσέτι τὰ

ἀνώγαια καὶ τινὰ μέρη· τὸ ὅλον δὲ θέατρον ἦτο πιθανῶς ῥυθμὸς ἀρχιτεκτονικῆς μὲ διάδρομον καὶ σειρὰν θεωρητηρίων κεκαλυμμένων. — Διέδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρειν περὶ τῶν καλῶν οἰκοδομῶν, αἰτίνας, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξῆ, ἐκόσμου πολλὰς τῆς Σικελίας πόλεις ἐν εἰς καὶ τὸ τοῦ Ἀργυρίου, ὡς ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων, λέγει· ὅτι τὸ τῶν Συρακουσῶν θέατρον ἦτο καλλίτερον ἀπασῶν τῶν τοιούτων οἰκοδομῶν τῆς Σικελίας.

Κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων, τὸ θέατρον τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς τόπος καθ' ὃν, συναθροίζεμενοι ἅπαντες οἱ πολῖται, ἀπεφάσιζον περὶ τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, διδ' ὀλέπομεν εἰς τὸν Πλούταρχον, ἐν τῷ τέλει τῆς βασιλείας τοῦ Τιμολέοντος, ὅτι ἐπόταν παρουσιάζετο ὑπὸθεσίς τις σπουδαία καὶ σκέψεως χρήζουσα, ἐγένετο, τῇ παρακλήσει τῆς συνελεύσεως εἰς τὸ θέατρον, ἐνθα ἐπύσθημετο ἐνίοτε διὰ γενικῶν χειροκροτήσεων ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ὁ Τιμολέων τότε ἀκούων προσεκτικῶς τὴν τὸν ἡρώτων καὶ εὐχαριστῶν τὴν συνέλευσιν, ἐξέφραξε τὴν γνώμην του.

Τελευταῖον, ἡ θέσις τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἦτο καλλίστη, διότι ἐκεῖτο ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τῶν πρωτίστων συνοικιῶν τῶν Συρακουσῶν, ἐπὶ μέρους ὀλίγον ὑψηλοῦ· ὥστε οἱ θεαταὶ ἐδλεπον τὴν θάλασσαν, τὴν νῆσον Ὀρτυγίαν, τὸν μεγάλον λιμένα, τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀνάπου βρεχομένας ὠραίας πεδιάδας, τὸ μέρος ἐνθα ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, τὸ προάστειον τῶν Ἀκραγαντίνων καὶ τέλος τὴν Νεάπολιν. Ε. Ι. Σ.